

Тридесет и осем години от живота си се лутах, като се опитвах да разбера света и самия себе си. Случи се така, че следвах дълго - изучавах различни науки. Но колкото повече прониквах в дълбините им, толкова по-трудни ставаха въпросите: "Къде е границата на нашето познание? Къде е скрита истината? Защо, като знаем толкова много, сме безпомощни в битката с много болести? Нима всеки от нас идва на този свят само за да умре след известно време?" Питам и не намирах отговори.

За съществуването на Всевишния дори не подозирах. Мислех, че вярата в Бога е за ограничени и малограмотни хора. Смятах, че всичко в своя живот правя сам и проблемите си ре-

даваше покой. Нямах пред кого да излея душата си. Всеки ден бях зает със себе си и живеях само за себе си. А мечтаех за истинско мъжко приятелство, макар да разбирах, че то съществува по-скоро в романите на Дюма.

За геоложката си практика заминах за Източен Сибир. Работата ми беше интересна. Събрах много материал и планирах дипломния си проект. В една юлска вечер се прибрах в лагера и вървах по горската пътека. Излязох на открито блатисто място. Вече се виждаха брегът на реката и нашите палатки. Оставаше да измина около два километра. Изведнъж на фона на зелената гора се появи кафяво петно, което бързо се приближаваше към мен. С ужас видях пред себе си огром-

Защо ОЩЕЛЯВАХ?

*Отново бях спасен и пак не разбирах
защо. Знаех само, че стана чудо. За
кратък период усетих близостта
на смъртта два пъти.*

шавам както аз искам. Не можех да се унизя, като приема мисълта, че зад мен стои Някой, на Когото е подвластно всичко.

Роден съм в един от най-красивите градове на света - Санкт Петербург. Радвах се, че живея в този град и се наслаждавах на великолепието му. Гордеех се с образованието си. Завърших едно от престижните физико-математически училища, кандидатствах и бях приет в геоложкия факултет на университета.

Въпреки че бях постоянно заобиколен от хора и доста ангажиран, се чувствах самотен и тази душевна самота не ми

на якутска мечка - "хазаин", както я наричат местните. В тайгата мечката наистина се държи като господар на маркираната от нея територия. Поведението ѝ при среща с човек е непредвидимо. Особено опасно е в средата на лятото, когато за мечките започва брачният сезон. Нямах къде да избягам, наоколо стърчаха само тънки клончета на храсти. Разполагах само със сигнален пистолет, но с него не е възможно да уцелиш живо същество.

Започнах да викам. Мечката спря и взе да ме разглежда. Разделяха ни няколко десетки метри. Измъчваше ме една мисъл: "Нима сега, тук, на това място трябва толкова безсмислено да загина, разкъсан от това отвратително животно? Защо тук и защо сега? Още не съм започнал да живея!"

Докато вътрешно стенех, скован от страх, мечката се вдигна на задни лапи и тръгна към мен. Това беше сигналът за атака. Извадих пистолета, насочих го към мечката и кога-

то разстоянието се скъси до десетина метра, вдигнах предпазителя. Прозвуча леко, едва доловимо щракване - и мечката изчезна, като че ли някой невидим я махна от пътя ми.

След срещата със смъртта дълго не можах да дойда на себе си, но не знаех на кого да благодаря за своето спасение.

След един месец плавах с лодка по бурна река с много прагове. Лодката беше гумена, надуваема и пълна с багаж. Водата бе ледена, течението - много бързо. Доста се уморих, бдителността ми отслабна и не забелязах водопада. Лодката се плъзна по водната планина. Аз полетях сам, но паднах върху лодката и с невероятна сила се вкопчих във връвта, с която беше вързан товарът. Ако се бях озовал във водата, нямаше да имам шанс да оцелея - тежките ботуши и пушката мигновено щяха да ме повлекат на дъното.

Отново бях спасен и пак не разбирах защо. Знаех само, че стана чудо. За кратък период усетих близостта на смъртта два пъти. Стана ми ясно както никога преди колко мимолетен е животът и как лесно може да бъде прекъснат.

Когато се прибрах вкъщи, научих, че най-близкият ми приятел от университета се е удавил по най-нелепия начин. Той беше особено талантилив и щеше да направи много за науката. Защо аз останах да живея, а той загина? Питам се и не намирах отговор. Беше ми тревожно, че два пъти съм гледал смъртта в лицето, а съм жив. Защо точно аз имах такъв късмет?

Следващите десет години изминаха спокойно. Завърших университета, ожених се, родиха ни се трима синове. Подготвих докторска дисертация - едно от стъпалата в научната ми кариера. Всичко вървеше по моя план.

Но пак ме измъчваше мисълта: "Защо останах жив след такива събития? Може би за да създам семейство и деца или да направя някакво невероятно откритие? Преди да защитя дисертацията си, трябваше да положа изпит по марксистко-ленинска философия. След като бях скъсан, се наложи да се заема сериозно с изворите на тази философия. Когато четях "Философските тетрадки" на Ленин, обърнах внимание на критиката на идеализма у Хегел. Твърденията на немския философ, че съществува абсолютна идея, която управлява всичко и на която принадлежат абсолютното знание и истината, ме смаяха. Тази непозната за мен основа на основите беше точно това, което исках да разбера. Абсолютната идея в разбирането на Хегел не е нищо друго освен Творец и Създател, т.е. Бог! Така станах философ идеалист. Това не ми попречи да взема изпита по марксизъм. Важната крачка вече беше направена - признах съществуването на Твореца! Не ми беше ясно обаче какъв е Той и какво значение имам аз за Него.

След няколко години ми се наложи да отида на най-далечния материк - Антарктида. Тя изглежда като истинска ледена пустиня с редки планински масиви. Планините стърчат като фантастични пики, понякога са толкова стръмни, че не е възможно да се доближиш до тях. Разпръснати са из целия материк и до тях се стига само с хеликоптер, защото леденото пространство помежду им е разцепено от дълбоки

пукнатини, широки 30 м и повече. Сред това бяло безмълвие не е възможно човек да не се замисли за могъществото и величието на Онзи, по чиято воля е създадено подобно великолепието. В това царство от сняг и лед се чувстваш като песчинка в огромна пустиня.

През онази година ни се наложи да работим много. Придвижвахме се от един планински гребен на друг с помощта на отдавна проверените хеликоптери Ми-8. Отдалечавахме се от базата на стотици километри, като зареждахме гориво по пътя. Веднъж се оказахме посред малък планински масив, който приличаше на подкова, увенчана с високи остри скали - тях трябваше да изследваме.

Имах нужда да опозная Бога лично. Това беше естественото желание на спасения да се запознае със Спасителя си, за да Му благодари за избавлението от бедите.

Когато свършихме, качихме се в хеликоптера и започнахме да се издигаме както трябваше - срещу вятъра. Силният вятър в Антарктида е обичайно явление, средната му скорост е 15 м в секунда. Посоката му е винаги една и съща - от юг на север. Машината ни бързо се издигаше и изглеждаше, че всеки момент ще се прехвърли зад снежната стена на пътя ни. Но изведнъж страничният вихър с неимоверна сила ни повлече встрани - към острите скали. В силния въздушен поток хеликоптерът се държи като пеперуда - лети натам, накъдето го увлича струята. Носехме се бързо към неизбежна гибел.

Аз бях между двамата пилоти на мястото на щурмана и чух как се съветваха, докато се опитваха да овладеят машината. Но тя не можеше да справи със стихията. Разбрах, че всеки момент ще дойде краят. Изглеждаше, че вече нищо не може да се направи и аз, не знаейки защо, вътрешно извиках към Бога. Това беше първата ми молитва. Молех Бога да ме спаси. Неизвестно откъде долетелият порив на вятъра подхвана нашата "пеперуда", вдигна я и я хвърли през ледената подкова. Бяхме спасени. Бог ме чу и ми помогна в отчайващия миг. Бях щастлив, че има Някой, Който е готов да ми се притече на помощ. Там, на хребета Атос, усетих силната Божия ръка и разбрах, че именно Бог ме е спасил от мечката и ме е предпазил да не се удавя в ледената вода. У мен се появи желание да Го опозная и тогава започнах да Го търся навсякъде, където беше възможно. Изследвах почти всички световни религии, но не Го намерих. Чрез всички тях хората само се опитват да се доближат до Него. Това не ме задоволяваше. Имаше нужда да Го опозная лично. Това беше естественото желание на спасения да се запознае със Спасителя си, за да Му благодари за избавлението от бедите. >>

» Христос ми се откри, като ми прати Свой свидетел. Това беше моят съсед по вила, преуспяващ бизнесмен. Той притежаваше няколко магазина и изведнъж ги продаде, като ми каза, че парите иска да пожертва на Бога. Поведението му ми се видя странно. Опитвах се да разбера все пак какво става, започнах да му задавам въпроси и разговаряхме до полунощ. От него разбрах, че всички сме грешници, че само Христос може да ни спаси и да ни помири с Бога. Той е умрял на Голготския кръст за всички нас, за да имаме вечен живот с Него. Започнахме да четем Библията заедно. Осъзнах защо останах жив - Иисус искаше да ме доведе при Себе Си и търпеливо чакаше, докато аз се лутах в мрака. Разбрах, че Той и само

Той е целта на моя живот, че ненапразно съм се родил, че трябва да бъда с Него. Колко просто се оказа всичко! Молихме се заедно, аз поисках прошка от Бога за грешния си живот. Душата ми се успокои. Животът ми стана по-прост. Отговори на въпросите си намирах в Свещеното Писание. И преди се опитвах да чета Библията, но не разбирах нищо. След момента на моето покаяние Божието Слово ми ставаше все по-ясно.

Оттогава минаха много години и през цялото това време постоянно чувствам незримото присъствие на Христос. Още не се е случило да не отговори на моя молба или да не ми помогне.

Николай Красников

Ума хора, с които много трудно се погаждаме. Кой няма такива познати - властни, несговорчиви, избухливи? Или тирани, скандалджии, самохвалци и закоравели егоисти?

Най-вероятно сред вашите съседи, роднини, колеги или дори в семейството ви има такъв човек. Можете да се смятате за щастлив, ако в обкръжението ви той е единствен. Заслужава си да овладеем изкуството как да се държим с трудните хора, защото от това до голяма степен зависят нашето благополучие, успехът ни в работа и в живота.

Изяснете си с кого си имате работа

Определени характерни признаци се проявяват както в думите, така и в делата на подобни хора. Типични за тях са агресивността, параноичните и истеричните изблици, безмерната гордост. По принцип не е възможно да промените такъв човек, но ще можете да се разбирате с него, ако осъзнаете защо е такъв.

Бъдете отстъпчиви, но сложете ясни граници на отстъпчивостта си

Липсата на ясни, устойчиви граници в отношенията между хората нарушава мира и съгласието и действа разрушително.

Избягвайте споровете

Извънредно трудно е да спечелиш спор с горделив, властолюбив и упорит човек. Дори ако ви се отдаде да го победите, в крайна сметка повече губите, отколкото печелите - той никога няма да ви прости поражението си.

КАК да се държим с трудни хора

